

УДК 141+165

DOI <https://doi.org/10.32782/apfs.v053.2025.12>**І. Ю. Остапець**ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7727-9666>кандидатка філософських наук, доцентка кафедри філософії
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»**О. І. Нестер**ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-9321-0532>аспірант кафедри філософії
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

АНАЛІТИЧНА ФІЛОСОФІЯ ЯК ДОМІНАНТА СУЧАСНОГО НАУКОВОГО ДИСКУРСУ

Постановка проблеми. У другій половині ХХ ст. наукове пізнання дедалі активніше почало орієнтуватися на вимоги логічної строгості, понятійної прозорості та дедуктивної дисципліни. Пропорційно даному контексту саме аналітична філософія, що постала як відповідь на розмитість і неоднозначність спекулятивної думки, сформувалася не лише як філософська школа, а як унікальний інтелектуальний інструмент, що зумовив нову парадигму філософування в академічному середовищі, у сегменті котрої відбулося переосмислення природи мови, знання, мислення, а також самих засад науковості.

Сьогодні, в умовах гіперінформаційного перевантаження, кризи публічного дискурсу та зростання міждисциплінарної складності досліджень, аналітична філософія набуває нового значення: вона не лише зберігає нормативну модель «ясного мислення», а й пропонує практичні інструменти для конструювання ефективного наукового діалогу. Здатність останньої фокусуватися на мові як середовищі формування смислів, а також на логіці як універсальній матриці структурування понять, відкриває широкі можливості для методологічного переозброєння сучасної науки.

Разом з тим, в українському науковому просторі аналітична філософія досі залишається маргіналізованою або ж невпорядковано інкорпорованою в загальнотеоретичний філософський дискурс. Сукупно, вищезазначене створює ризик втрати чіткості методологічного бачення досліджень, знижує якість публічної аргументації та ускладнює включення в глобальну інтелектуальну мережу. Відтак, актуалізується необхідність комплексного осмислення аналітичної філософії не лише як історико-філософського явища, а як живої методологічної парадигми, яка претендує на статус домінанти в новітній конфігурації наукового знання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасна аналітична філософія перебуває у стані стійкого розвитку, її концепти активно імплем-

ентуються у міждисциплінарні дослідження, включаючи логіку, лінгвістику, когнітивні науки, етику та філософію науки. Огляд наукових праць дозволяє виділити кілька ключових тенденцій.

Серед українських вчених варто акцентувати увагу на працях Н. Горлач, С. Михайлюка, А. Бабенка, В. Воронкової, Л. Савченко та ін. У цих працях здійснено узагальнений аналіз становлення аналітичної традиції та її сучасних проявів в академічному полі із акцентом на проблематиці філософії мови та логіки як базових осередках аналітичного дискурсу; висвітлюється роль аналітичної філософії у формуванні структурованих методів осмислення наукового знання, зокрема на прикладі логіко-філософського аналізу понять; розглянуто логічний позитивізм та його трансформації в контексті постаналітичної філософії; досліджено методологічні передумови аналітичної традиції в контексті сучасного українського філософського поля, акцентуючи увагу на її мовно-логічному раціоналізмі та ролі в публічному дискурсі; здійснено аналіз концептуальної основи аналітичної філософії крізь призму проблеми мови, логічної структури висловлювань і формування смислу, з урахуванням позицій Б. Рассела, Л. Вітгенштайна та їхнього впливу на філософське мислення в Україні.

Серед іноземних науковців, в свою чергу, виділяємо науковий доробок таких вчених, як Дж. Перегрін, С. Соумз, П. Гакер, М. Біні, Р. Брендон, П. Горвіч, Т. Вілліамсон та ін. Їхні роботи, зокрема, розглядають такі аспекти проблематики аналітичної філософії як домінанти сучасного наукового дискурсу, як-от усвідомлення методологічної важливості аналітичної філософії; аналіз філософії Л. Вітгенштайна в контексті аналітичної традиції та її взаємодії з філософською антропологією; аналіз метафілософського підходу Л. Вітгенштайна як ідеї відмови від класичних філософських проблем через

критику мови та аналітичної філософії як інтерпретаційно-ідеологічного феномену, що базується на логічному мисленні як метафізичному знарядді наукової практики.

Мета статті – концептуальне осмислення аналітичної філософії як ключової інтелектуальної парадигми сучасного наукового дискурсу, з акцентом на її методологічних засадах, мовно-логічному підґрунті та міждисциплінарних впливах із одночасним з'ясуванням, як аналітична традиція через філософію мови, логіку, семантику та епістемологію структурує наукове пізнання, формуючи понятійно-категоріальний апарат теоретичних дисциплін і впливає на стандарти доказовості в сучасному знанні. Окрім того, мета дослідження включає конкретизацію ролі аналітичної філософії у філософській практиці в Україні та перспектив її подальшого методологічного розвитку.

Виклад основного матеріалу. Аналітична філософія вже понад століття утримує провідні позиції у філософському та міждисциплінарному науковому дискурсі. Сформована на початку ХХ століття в межах логічно-лінгвістичних досліджень, вона постала як відповідь на потребу точної, уніфікованої та методологічно вивіреної мови науки. Її становлення пов'язане передусім з працями Г. Фреге, Б. Рассела та Л. Вітгенштейна, які заклали підвалини нової концепції мови, логіки й пізнання, що мала потужний вплив на подальший розвиток філософії знання та науки у ХХ столітті [1, 2, 3].

Особливо сильне утвердження аналітичної філософії відбулося в англomовному середовищі – спочатку у Великобританії (Кембридж, Оксфорд), а згодом у США, де вона стала інституційною нормою філософської та наукової освіти. Вищеокреслені дискурсні закономірності зумовили не лише її академічне домінування, але й формування методологічної «парадигми за замовчуванням» у сфері гуманітарного та природничого знання. Ясність аргументації, уважність до мовного вжитку, логічна строгість і фокус на проблемах мови, знання та науки забезпечили аналітичній філософії статус універсального аналітичного інструменту в інтердисциплінарному середовищі [4, 5].

Попри загально визнаний статус аналітичної філософії як методологічної бази для сучасного наукового дискурсу, її претензії на нейтральність та універсальність потребують критичного переосмислення. У філософському середовищі дедалі частіше висловлюється думка, що аналітична традиція, хоча й домінує в академічному полі англomовного світу, становить не єдину, а лише одну з можливих інтерпретацій пізнавального процесу, співіснуючи з феноменологією, герменевтикою, структуралізмом та іншими напря-

мами континентальної філософії. Такий контекст визначає необхідність системного аналізу витоків, методологічних підстав та ключових понять аналітичної філософії, а також вивчення її еволюції у порівняльному зіставленні з альтернативними підходами до раціональності, мови й пізнання.

Формування аналітичної філософії як впливового напрямку у ХХ столітті пов'язане передусім із розвитком логічного позитивізму, кембриджської школи аналізу та діяльністю Віденського гуртка. Витоки її методологічної специфіки, як ми зазначали на початку нашого дослідження, слід шукати у працях Г. Фреге, Б. Рассела, Л. Вітгенштейна (особливо раннього періоду) [1, 2, 3], котрі вважали, що філософія повинна насамперед очистити мислення шляхом прояснення мовних структур. Пошук ясності, логічної послідовності, ідеальної форми мови, чіткої диференціації між аналітичними та синтетичними судженнями став наріжним каменем цього підходу. Представники Віденського гуртка, зокрема М. Шлік, Р. Карнап і О. Нейрат, натомість намагалися повністю підпорядкувати філософський дискурс логіко-математичній формалізації, трансформуючи філософію на зразок природничих наук [6].

Дескриптований підхід означив принципову відмінність аналітичної філософії від континентальних традицій – феноменології, герменевтики, екзистенціалізму, які орієнтувались на суб'єктивне переживання, історичну контекстуальність та культурний релятивізм. Аналітики натомість прагнули універсалізувати знання, досягти логічної чіткості й усунути «метафізичні тіні» з філософії. Як зазначає С. Соумз, аналітична філософія – це не лише школа думки, а й інтелектуальна інституція, яка встановила стандарти аргументації в західній академічній культурі [7].

З часом аналітична філософія зазнала внутрішньої еволюції. Після критики жорсткого логічного позитивізму (особливо з боку Л. Вітгенштейна в «Філософських дослідженнях» [3]) та експериментів із мовною філософією (Дж. Остіна, Дж. Серля, П. Грайса), у центр уваги перейшла проблема значення, прагматика мови та інтенційність, що відкрило шлях до міждисциплінарної інтеграції аналітичної традиції. Зокрема, у другій половині ХХ століття вона істотно вплинула на становлення когнітивістики, філософії свідомості, штучного інтелекту, логіки та теорії інформації.

Так, концепції Дж. Фодора, Г. Патнема та Д. Деннетта стали базовими в когнітивній науці, а праці П. Гакера [8] і М. Біні [9] стали методологічними містками між аналітикою, нейронауками та філософією мови. Аналітична філософія демонструвала виняткову здатність

до створення міждисциплінарної методології: її інструментарій дозволив оперувати концептами з точністю логіки, але у відкритому полі гуманітарного знання. У цьому сенсі вона перетворилася на інтелектуальну матрицю сучасного наукового дискурсу – не лише в філософії, а й у соціально-природничому науково-дискурсивному вимірі.

В свою чергу, в XXI ст. аналітична філософія фактично оформилася як домінантна парадигма академічної стандартизації знання. Академічні журнали, університетські курси, дисертаційні програми у США, Великобританії, Канаді та Австралії переважно базуються на її засадах: жорсткій структурності, формалізованості, логічній вивіреності. Зокрема, Т. Вілліамсон у своїй програмній книзі «The Philosophy of Philosophy» 2007 р. [10] чітко окреслив цю парадигму як «нормативний стандарт філософської рефлексії», що підсумково вплинуло на інституційну логіку наукового мислення: філософські праці все частіше почали апелювати до логіки, доказовості, аргументативної строгості, витісняючи інтуїтивність, метафору та контекстуальну гнучкість.

Означені видозміни, однак, зумовили і формування певного критичного наративу. Так, аналітичну філософію дорікають за надмірний редукціонізм, тенденцію до «гносеологічного мінімалізму» (Р. Брендом), втрату гуманітарного виміру й фокусування на мовних конструктах, а не на екзистенційних змістах. Із цього приводу П. Горвіч зауважує, що «аналітика втратила сенсорну чутливість до культури, зосередившись на аналізі понять, відділених від їх живого вжитку» [11]. Попри це, аналітична філософія зберігає свою провідну роль як еталон методологічної ясності, що дозволяє поєднувати точність логіки із запитамі сучасної науки.

Таким чином, аналітична філософія виступає не лише історичним феноменом чи сукупністю шкіл, а через свою еволюцію, міждисциплінарну відкритість та стандартизовану аргументацію – інституційною основою сучасного наукового мислення, навіть попри критику її абстрактності чи редукціонізму. Саме це формує передумову для подальшого аналізу – зокрема, у контексті легітимності її домінування в науковому середовищі та можливих альтернатив.

Попри те, що аналітична філософія утвердилася як домінантна парадигма у західному академічному світі, її рецепція в Україні виявилася дещо сповільненою і фрагментованою. На це є декілька факторів: тривалий вплив марксистсько-ленінської ідеології, орієнтація філософського дискурсу на історико-філософський і етико-онтологічний аналіз, а також слабка інтеграція в глобальну академічну мережу. Проте, з початку

2000-х рр. спостерігається поступове оновлення філософського горизонту, зокрема через звернення до аналітичних методів, логіко-лінгвістичного аналізу та філософії науки.

Окремі українські науковці активно намагаються актуалізувати аналітичну філософію як інструмент мислення, що дозволяє подолати риторичну надмірність і зосередитись на логічній послідовності, чіткості дефініцій та міждисциплінарній методології. Так, І. Бичко у власній праці від 2010 р. наголошував на необхідності переосмислення методології філософського аналізу в Україні, апелюючи до англо-американської традиції як до прикладу «жорсткої логіки мислення» [12].

Своєю чергою, О. Гомілко у праці «Філософія у посттоталітарному суспільстві» підкреслює, що однією з передумов оновлення філософської культури є відмова від метафізичної «туманності» на користь аргументативної ясності, що характерна для аналітичної традиції. Вона акцентує, що тільки за умови формування в академічному середовищі навичок логічної розбудови думки, можливе входження української філософії у європейський науковий простір [13].

Одночасно з цим, В. Табачковський у праці «Філософія: світ людини» здійснює спробу синтезу аналітичного підходу з екзистенційною проблематикою, демонструючи, що філософія значення може існувати не лише у формі строгого логічного аналізу, але й як механізм соціального самопізнання [14]. Його спроба інтеграції елементів феноменології із мовною філософією свідчить про перші кроки до формування національної версії «інтегративного підходу», де аналітична точність поєднується з континентальною глибиною.

Цікавим також є доробок І. Добронравової, яка у межах філософії науки намагалася адаптувати принципи аналітичної методології до проблем логіки та структури наукової теорії. Зокрема, у підручнику «Філософія науки» вчена демонструє, як логічна реконструкція тверджень може сприяти більш послідовному викладу наукової аргументації [15].

На сьогодні аналітична філософія в Україні залишається радше елементом інтелектуального імпорту, ніж стійкою академічною традицією. Відсутність достатньої кількості перекладів, слабка інституціоналізація філософії науки, а також домінування традиційного історико-філософського підходу гальмують широку рецепцію аналітичної парадигми. Водночас дедалі більше молодих дослідників звертаються до аналітичного методу як до інструменту, що підвищує якість наукового викладу, дозволяє адаптувати філософські дослідження до міжнародних стандартів і робить українське мислення релевантним у глобальному науковому полі.

Сучасне академічне поле в Україні перебуває на перехресті: з одного боку – зберігається традиційна структура філософського мислення, з іншого – поступово вкорінюється потреба в логіко-аналітичній реконструкції понять, що відкриває можливості для створення нового синтетичного інтелектуального формату, що ставить перед дослідниками важливе питання можливості та опціональності використання інтегративної моделі, що б поєднала сильні сторони аналітики та континентальної філософії без сповільнення аспектів глибини та наукової точності. Саме із окресленої перспективи, на наш погляд, варто перейти до обговорення глобального значення аналітичної традиції в контексті майбутнього філософії науки.

Завершуючи аналітичний огляд сучасної аналітичної філософії як доміанти наукового мислення, доречно звернути увагу на декілька стратегічних питань, що мають як теоретичне, так і методологічне значення. Насамперед йдеться про можливість побудови «інтегративної моделі», яка би поєднувала аналітичну точність із глибинною рефлексією континентальної традиції. Така синтеза – не лише концептуально складна, а й політично та академічно напружена. Контекст у можливості або неможливості аналітичної філософії не лише зберегти свою автономію, а й увійти в продуктивний діалог із герменевтикою, феноменологією, критичною теорією, не девальвуючи власної логіко-аналітичної основи.

У межах західноєвропейської філософської традиції, певні кроки в цьому напрямі вже зроблено. Наприклад, філософ Р. Рорті, попри те, що сам часто розглядався як «єретик» в аналітичному таборі, у своїх працях намагався подолати розрив між аналітичним та континентальним стилями мислення, пропонуючи прагматичну модель філософії як культурної діяльності, що не завжди має бути строгою чи формалізованою [16]. Подібні спроби є і в роботах Ч. Тейлора, а також Г.-Й. Райнбергера, який вказує на важливість «контекстуалізації знання» у філософії науки майбутнього [7, 16, 17].

Аналітична філософія в такій парадигмі перестає бути винятково академічною дисципліною, що обслуговує університетські структури, і набуває функції інтегративного інструменту інтердисциплінарного діалогу. Саме тут простежується її потенціал у формуванні нових моделей наукової комунікації. Зокрема, у сфері філософії науки, де акцент зміщується з формальної коректності до прикладної аналітики знання (knowledge analytics) з орієнтацією на соціальні та когнітивні процеси виробництва знання.

Вищезазначена модель, водночас, генерує і появу нових викликів та контраверсій. Сучасна

критика аналітичної філософії, як і раніше, пов'язана із зауваженнями про «гносеологічний мінімалізм», редукціонізм складних реалій до логічних матриць, а також втрату гуманітарного, ціннісного виміру. Особливо відчутною ця критика є у пострадянських академічних системах, включно з Україною, де впровадження аналітичної традиції натрапляє на структурні, інституційні й мовно-семантичні бар'єри.

В українському контексті, попри низку глибоких праць (О. Гомілко, С. Секелевич, І. Бичко), можемо констатувати певну обмеженість ресурсу та слабкість інституціональної традиції аналітичної філософії. Більше того, вітчизняне академічне поле залишається переважно герменевтичним, гуманітарно-екзистенціальним, що історично пояснюється культурно-філософськими кодами пострадянського простору. Проблематика полягає не в якості праць, а в їхній недостатній поширеності, академічній підтримці та адаптації до сучасних методологічних вимог європейської академії.

Таким чином, на тлі євроінтеграційних прагнень та переосмислення ролі гуманітаристики у трансформації державного управління, аналітична філософія може слугувати не стільки моделлю уніфікації, скільки платформою переозначення раціональності – як етичної, так і епістемологічної.

Висновки. Проаналізовані патерни та відмітні ознаки аналітичної філософії як доміанти сучасного наукового дискурсу дозволили нам дійти наступних умовиводів.

По-перше, аналітична філософія, сформована на засадах логічного позитивізму та мовного аналізу, зберігає статус фундаментального підходу у науковому дискурсі ХХІ століття, а домінування останньої зумовлене не лише внутрішньою логічною строгістю, а й здатністю адаптуватися до викликів нових наук – когнітивістики, нейронаук, теорії інформації. Сукупно, зазначене дозволяє дефініціювати її як своєрідну мета-мову наукового мислення.

По-друге, хоча аналітична традиція претендує на універсальність, вона не є нейтральною або остаточною моделлю, здійснюючи репрезентацію певного філософського світогляду, який потребує доповнення – зокрема, через діалог із континентальною думкою, що акцентує на екзистенції, цінності, інтерпретації. Такий діалог дозволяє зберегти філософську цілісність і не допустити редукції мислення до лише логічного аналізу.

По-третє, в умовах євроінтеграції та необхідності модернізації гуманітарної науки в Україні, аналітична філософія має потенціал стати основою академічної стандартизації філософського мислення. Даний контекст, однак, потребує не

лише інституційної підтримки, а й критичного переосмислення її ролі як засобу не уніфікації, а інтелектуального збагачення локального філософського контексту.

Література

1. Frege G. Über Sinn und Bedeutung. Zeitschrift für Philosophie und philosophische Kritik. 1892. Vol. 100. P. 25–50.
2. Russell B. The Philosophy of Logical Atomism. The Monist. 1918. Vol. 28(4). P. 495–527.
3. Wittgenstein L. Tractatus Logico-Philosophicus. London: Routledge & Kegan Paul. 1922. 189 p.
4. Hacker P.M.S. Philosophy: A Contribution, not to Human Knowledge, but to Human Understanding. Royal Institute of Philosophy Supplement. Vol. 65. 2009. P. 129–153.
5. Glock H.-J. What is Analytic Philosophy? Cambridge: Cambridge University Press. 2008. 312 p.
6. Soames S. Philosophical Analysis in the Twentieth Century. Vol. 1: The Dawn of Analysis. Princeton University Press. 2003. 432 p.
7. Soames S. Analytic Philosophy in America. Oxford University Press. 2014. 288 p.
8. Hacker P. Philosophical Foundations of Neuroscience. Blackwell Publishing. 2001. 466 p.
9. Beaney M. The Analytic Turn. Analysis in Early Analytic Philosophy and Phenomenology. Routledge. 2016. 274 p.
10. Williamson T. The Philosophy of Philosophy. Blackwell Publishing. 2007. 328 p.
11. Horwich P. Reflections on Meaning. Oxford University Press. 2012. 208 p.
12. Бичко А., Бичко І., Табачковський В., Ярошевець В. Філософія як історія філософії: Підручник / За заг. ред. В. Ярошовця. К.: Центр учбової літератури, 2010. 648 с.
13. Гомілко О. Філософія у посттоталітарному суспільстві: національна ідентичність і європейський вибір. Київ: ІФ НАН України. 2005. 112 с.
14. Табачковський В. Філософія: світ людини: навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. Київ: «Либідь», 2003. 432 с.
15. Добронравова І. Філософія науки: підручник. Київ. ВПЦ «Київський університет». 2018. 255 с.
16. Williamson T. Doing Philosophy. Oxford University Press. 2021. 240 p.
17. Peregrin J. Meaning and Structure: A Structuralist Approach to the Philosophy of Language. Routledge. 2021. 278 p.

Анотація

Остапець І. Ю., Нестер О. І. Аналітична філософія як домінанта сучасного наукового дискурсу. – Стаття.

У статті розглянуто феномен аналітичної філософії як домінуючої методологічної парадигми в сучасному науковому дискурсі. Здійснено аналіз її генези у межах логічного позитивізму та лінгвістичного повороту ХХ століття. Особливу увагу приділено працям таких авторів, як Б. Рассел, Л. Вітгенштайн, Т. Віллімасон,

П. Гакер, що сформували епістемологічні підвалини сучасної науково-філософської аргументації. Виявлено, що аналітична традиція слугує основою академічної стандартизації філософського знання у США, Великобританії та інших країнах з потужною гуманітарною школою, стаючи не просто напрямом мислення, а й інституційною нормою для філософії науки, логіки, когнітивістики, штучного інтелекту.

Описано методологічні принципи аналітичної філософії – чіткість дефініцій, логічна вивіренисть, формалізація понять – як базові компоненти сучасного академічного дискурсу, зокрема в межах міждисциплінарних досліджень. Проведено зіставлення аналітичного і континентального підходів, розкрито їхні епістемологічні розбіжності, а також наголошено на зростаючій необхідності синтезу філософської ясності з гуманітарною чутливістю. Здійснено спробу критично осмислити перспективи аналітичного підходу в умовах постнекласичної науки та зростання ролі публічного інтелектуального простору, де чіткість, аргументованість і філософська відповідальність набувають особливої актуальності.

Окрему увагу приділено українському академічному контексту, в якому аналітична філософія лише починає формуватися як самостійна парадигма мислення. На основі праць О. Гомілко, В. Табачковського, І. Бичка та ін. проаналізовано стан рецепції аналітичного підходу в пострадянському просторі та окреслено перспективи його розбудови в умовах інтеграції до європейського освітньо-наукового простору.

Зроблено висновок, що аналітична філософія відіграє не лише епістемологічну, а й цивілізаційну функцію, трансформуючи спосіб мислення, структурування знання й філософського діалогу в контексті сучасності.

Ключові слова: аналітична філософія, філософія науки, логічний позитивізм, мовна філософія, когнітивістика і філософія свідомості, міждисциплінарна методологія, академічна стандартизація знання.

Summary

Ostapets I. Yu., Nester O. I. Analytical philosophy as the dominant of modern scientific discourse. – Article.

The article examines the phenomenon of analytic philosophy as the dominant methodological paradigm in modern scientific discourse. Its genesis is analyzed within the framework of logical positivism and the linguistic turn of the 20th century. Particular attention is paid to the works of such authors as B. Russell, L. Wittgenstein, T. Williamson, P. Hacker, who formed the epistemological foundations of modern scientific and philosophical argumentation. It is revealed that the analytic tradition serves as the basis for the academic standardization of philosophical knowledge in the USA, Great Britain and other countries with a powerful humanitarian school, becoming not just a direction of thought, but also an institutional norm for the philosophy of science, logic, cognitive science, and artificial intelligence.

The methodological principles of analytical philosophy are described – clarity of definitions, logical consistency, formalization of concepts – as basic components of modern academic discourse, in particular

within the framework of interdisciplinary research. The analytical and continental approaches are compared, their epistemological differences are revealed, and the growing need for a synthesis of philosophical clarity with humanitarian sensitivity is emphasized. An attempt is made to critically comprehend the prospects of the analytical approach in the conditions of post-non-classical science and the growth of the role of the public intellectual space, where clarity, argumentation, and philosophical responsibility are gaining particular relevance.

Special attention is paid to the Ukrainian academic context, in which analytical philosophy is only beginning to take shape as an independent paradigm of thinking. Based on the works of O. Gomilko, V. Tabachkovskiy,

I. Bychko, etc. the state of reception of the analytical approach in the post-Soviet space is analyzed and the prospects for its development in the conditions of integration into the European educational and scientific space are outlined.

The conclusion is made that analytical philosophy plays not only an epistemological, but also a civilizational function, transforming the way of thinking, structuring knowledge and philosophical dialogue in the context of modernity.

Key words: analytical philosophy, philosophy of science, logical positivism, philosophy of language, cognitivism and philosophy of consciousness, interdisciplinary methodology, academic standardization of knowledge.